

CHƯƠNG VIII

Hình như bạn bè cố ý để hai người nói chuyện riêng, nên ai cũng về rất sớm. Cuối cùng khi còn lại hai người, Quốc Tuấn mới nhìn cô :

- Cô đến đây làm gì ?

Câu hỏi của anh chẳng khác nào xua đuổi. Thu Vân liếm môi, nói nhỏ :

- Anh có sao không ?

- Cũng không đến nỗi.

Cả hai im lặng hơi lâu. Rồi Thu Vân nói một cách khó khăn :

- Anh... anh có biết tại sao không ? Ý em muốn nói là hai người đó...

Quốc Tuấn ngắt lời :

- Có người nói với tôi rồi, mà dù không nói, tôi cũng đoán được đó là ai.

- Em không ngờ anh ta làm thế với anh.

- Lẽ ra nạn nhân là Bảo Quân chứ không phải tôi, phải không ?

Thu Vân đang mắt bình tĩnh nên không hiểu hết ẩn ý của câu nói đó. Cô ngồi im, đưa mắt nhìn anh. Quốc Tuấn nói một cách bình thản :

- Cô luôn lập lờ với anh ta, tại sao cô không công khai tình cảm của cô, lại để nhập nhằng như vậy.

- Em không có tình cảm nào nên có gì phải công khai. Nếu em biết anh ta dám làm chuyện này, thì thà em...

Tự nhiên cô đâm ra mùi lòng, không nói được. Quốc Tuấn nói tiếp :

- Thì thà cô ưng lấy anh ta phải không ? Nhu nhược đến thế sao ?

- Em không nghĩ đến chuyện đó. Nghĩ đến việc thuộc về anh ta, là em sợ đến chết được, không bao giờ có chuyện đó.

- Vậy thì hãy nói Bảo Quân dàn xếp với anh ta, tôi chắc chắn rằng sẽ đến lượt cô đó.

Thu Vân mở lớn mắt, thì thào :

- Sao ?

- Tôi tin anh ta dám giết cô, đừng để có một bi kịch như vậy.

Thấy vẻ mặt Thu Vân không thay đổi, anh nói như cảnh tỉnh :

- Đừng chủ quan, tôi không muốn thấy cô chết vì một tên si tình điên khùng đâu.

- Tại sao anh lại nói như vậy ? Có phải anh còn quan tâm đến em không ?

Quốc Tuấn nói lạnh lùng :

- Quan tâm, nhưng không nhiệt tình, bạn bè cũng có thể khuyên như vậy.

Thu Vân cúi mặt nhìn xuống tay mình, răng cắn chặt nén xúc động :

- Tôi qua khi nghe tin anh như thế, em... em đã không thể nào bình thường được dù rất muốn như thế.

Quốc Tuấn nhìn cô chằm chằm, giọng lãnh đạm :

- Cô sợ bị liên lụy ?

- Không, không phải như thế, em không giải thích được. Hôm qua em có đến, nhưng lại gây với Mai Châu, cuối cùng em đã bỏ về. Nó không muốn em đến đây và có quyền như thế, điều đó làm em đau khổ.

- Đau khổ vì đã cãi nhau và đã thua cuộc ? Bởi vì cô là một ngôi sao ?

Thu Vân nói hấp tấp :

- Đừng đánh giá lện lạc như thế, em thật sự đau khổ vì em không có quyền đến thăm anh. Em không chịu nổi cảm giác mình là người ngoài cuộc.

Quốc Tuấn hơi nghiêng người tới nhìn cô. Rồi lại dựa vào thành giường :

- Cô nói gì vậy ?

Thu Vân không hiểu có phải mình bị quỷ ám không, cô quá xúc động và nói ra cái điều chính mình cũng không ngờ :

- Em không chịu nổi nếu tiếp tục làm người ngoài cuộc, vì trong thâm tâm em vẫn xem anh là của em.

- Bình tĩnh đi, đừng để phải hối hận vì những điều lỡ nói.

Trong một thoáng, Thu Vân hơi khựng lại. Kinh hãi vì những điều mình đã nói ra. Trong đầu cô thoáng nghĩ đến bạn bè, dư luận... Nhưng điều đó chỉ đến trong khoảnh khắc và lướt qua ngay. Còn sự xúc động thì vẫn làm cô run rẩy, có nhu cầu được bộc lộ.

Cô nuốt nước miếng, cố ngăn một cảm giác ghen ghen trong họng. Giọng vẫn nhiệt thành :

- Em không đủ sức dối mình nữa, cứ để em nói và hãy tin em, bây giờ em bắt chấp tất cả, chỉ muốn giành lại anh. Em chịu không nổi cái khổ này nữa.

- Cô bình tĩnh đi. Có hiểu mình nói gì không ?

- Em hiểu chứ. Em cứ nghĩ khi chia tay rồi, em sẽ thấy nhẹ nhàng, không bị nghi ngờ ghen tuông. Nhưng thực tế lại không như em nghĩ, em càng thấy ghét Mai Châu hơn. Vì nó có được anh. Suốt thời gian qua em đau khổ lắm.

Vẻ mặt Quốc Tuấn vẫn không hề thay đổi. Vẫn trầm ngâm và hơi lạnh lùng. Như những gì đã nghe không hề tác động đến anh :

- Nếu trước đây nghe cô nói như vậy, có lẽ tôi vui lắm. Bây giờ thì muộn rồi, nó không làm tôi xúc động nữa.

- Anh không tha thứ được cho em ?

- Vấn đề không phải là tha thứ mà là không còn rung động. Tình cảm đã hết rồi thì dù muốn tha thứ nó cũng không sống lại được, cô hiểu không ?

- Anh thật sự yêu Mai Châu, và cần thiết phải có nó ?

- Cô ấy làm tôi cảm động. Và tôi đã quyết định cưới cô ấy. Tôi quyết định quên quá khứ rồi, thì không có lý do gì để mềm lòng.

Thu Vân đứng ngay dậy, bước đến cửa sổ. Hai tay cô bám chặt lấy thành cửa. Cảm giác tuyệt vọng tràn ngập trong lòng.

Phía sau cô, giọng Quốc Tuấn vẫn trầm trầm vững vàng :

- Tôi có lỗi khi đã lỡ đi quá xa, cả cô cũng vậy, đã lỡ đạp bỏ thì đừng nghĩ đến chuyện hàn gắn. Muộn rồi.

Thu Vân bậm môi, chớp chớp mắt cố đừng khóc. Cô cứ đứng như vậy hơi lâu. Rồi cuối cùng quay lại :

- Anh đã nói vậy rồi thì em không còn lý do gì để thuyết phục. Chào anh.

Không đợi Quốc Tuấn trả lời, cô bước trở lại ghé lấy chiếc giỏ, hấp tấp đi ra cửa.

Thu Vân đi trên hành lang mà nước mắt cứ rung rung. Chưa bao giờ cô bị cảm giác nào bẽ bàng hơn. Lần đầu tiên cô hạ mình trước Quốc Tuấn. Còn anh thì từ chối thẳng thừng. Cô hối hận đã dại dột nói ra. Nếu lúc này làm chủ được bản thân mình thì đâu phải nhục nhã thế này.

Mọi người đang ngồi nói chuyện phiếm thì Huệ Linh bước vào quán. Đi thẳng đến bàn. Vừa quăng chiếc xách tay xuống bàn, cô vừa ngồi phịch xuống ghế, hậm hực :

- Tụi mày có biết con Châu mới giờ trò khôn nạn gì không ? Nó nói xấu tao với anh Hoàn, chính miệng nhỏ em ảnh kể cho tao nghe. Chịu được không ?

Thu Vân đặt ly nước xuống bàn, tò mò nhìn Huệ Linh , Mỹ Thanh thì nhún vai :

- Con đó coi tâm ngầm vậy mà ghê thật.

- Hết chuyện đi nói xấu người ta với người yêu của họ. Điên.

Mỗi người một câu bàn tán. Từ hôm xảy ra cuộc đụng độ Ở buổi trình chiếu phim, mâu thuẫn giữa hai cô nàng trở nên căng thẳng. Và là đầu đề bàn tán xôn xao khi các cô gặp nhau. Thật ra mọi người cũng không ưa gì Huệ Linh. Nhưng thái độ hống hách của Mai Châu làm các cô ghét, và chuyển sang đồng tình với Huệ Linh. Đó là một liên minh có tính chất thời sự. Và sẽ thay đổi nếu ai đáng ghét hơn.

Thu Vân ngồi im, cố ý không tham gia câu chuyện. Từ lần nói chuyện với Quốc Tuấn, cô âm thầm với mọi cay đắng của mình. Và thề với lòng sẽ không vướng bận về họ nữa. Cho nên cô đứng ngoài những câu chuyện có dính dáng tới Mai Châu.

Thấy Thu Vân cứ im lặng, Huệ Linh quay qua cô :

- Hôm ở bệnh viện, mày còn bỏ về, chứ gặp tao là khỏi đi, tao đập vào mặt nó chứ không bỏ cuộc đâu.

Hạnh Lan bĩu môi :

- Mà tao không hiểu nó lấy quyền gì không cho mày vào thăm, bộ nó là vợ ảnh sao. Đồ vô duyên.

Huệ Linh hươ tay lên :

- Nếu tụi bay thấy được đáng điệu bà chủ của nó, chắc còn tức cười chết được. Cầm ly thế này này.

Vừa nói cô cầm chiếc ly trên bàn một cách kiêu cách. Mặt nghiêm trang và ngồi thẳng lên. Cử chỉ đó làm cả bọn phá lên cười. Thế là Huệ Linh hùng chí kể lại toàn bộ cuộc đụng đầu đó. Cô đã kể có đến chục lần mà vẫn còn hứng thú. Và người nghe cũng khoái chí phê phán. Không biết đề tài này sẽ còn hấp dẫn đến bao giờ.

Cả bọn đang nói rôm rả thì ngoài cửa, nhạc sĩ Sĩ Đại bước vào. Đó là một thanh niên cao lớn, trắng trẻo như con gái. Anh rất vui vẻ và chịu nói chuyện. Nên có rất nhiều bạn.

Trong giới nhạc sĩ, anh và Quốc Tuấn có nhiều điểm khá giống nhau. Đẹp trai, lịch sự, phong cách dễ mến. Đều có mối quan hệ rộng rãi và các cô gái rất mến mộ. Có điều Quốc Tuấn thì trầm lặng hơn anh. Và hoạt động rộng hơn.

Vừa thấy Sĩ Đại, Hạnh Lan đã kêu to :

- Anh Đại, tới đây.

Cả bọn cùng quay ra nhìn, nhiều cái ngoắc tay hướng về Sĩ Đại, làm anh trở thành nhân vật được chú ý nhất trong quán. Anh tỉnh bơ như không thấy điều đó. Và đến kéo ghế ngồi cạnh Thu Vân :

- Sáng nay các cô tập hợp vui quá vậy ?

Huệ Linh quên bằng chuyện lúc nãy. Cô nói vui vẻ :

- Phải anh gặp tụi này sớm hơn thì tụi này đồng ý để anh mời đi ăn sáng rồi. Anh mất một dịp may đấy nhé.

Sĩ Đại cười rộng miệng :

- Thôi cảm ơn, dịp may đó làm anh sợ quá.

- Rồi, gặp trùm keo kiệt rồi.

- Vậy chứ Thu Vân mà yêu cầu là anh đi liền.

- Chứ gì nữa, nhỏ Vân mà đòi thì anh dám dẫn hết cả giới ca sĩ đi ăn sáng mỗi ngày lắm.

Cả bọn cười ré lên. Thu Vân cũng cười theo :

- Muốn gì thì quý vị cứ nói, sao lại gài tui vô.

- Tại tiếng nói của mày mới có giá trị. Phải không anh Đại ?

Sĩ Đại cười cười, không phản đối cũng không thừa nhận. Nhưng phần không phản đối lại nhiều hơn. Tự lúc sau này ai cũng biết anh kết Thu Vân. Và trêu chọc công khai. Thu Vân chỉ cười và bỏ ngoài tai những lời gán ghép ấy. Dù cô cũng có linh tính anh thích cô.

Khi mọi người đứng lên ra về, anh giữ Thu Vân lại :

- Lát nữa Vân về sau được không, anh có chuyện muốn nhờ Vân.

Thu Vân chưa kịp trả lời thì Mỹ Thanh đã la toáng lên :

- Trời trời, hôm nay công khai mời riêng nhỏ Vân nữa kìa trời. Em ở lại có được không anh Đại ?

Huệ Linh đẩy vai cô :

- Đừng có làm kỳ đà cản mũi, để "hai trẻ" tự do đi ong.

Cả đám cười khúc khích. Rồi lục tục đi ra. Đợi không còn ai, Sĩ Đại rút trong túi ra một bản nhạc:

- Anh định nhờ Vân giới thiệu ca khúc mới. Vân có tin là mới sáng nay anh còn chưa viết lời cuối không ?

Thu Vân nhướn mắt :

- Anh viết mới xong hả?

Vừa nói cô vừa đón lấy bản nhạc, lẩm nhẩm đọc. Rồi ngẩng lên :

- Anh viết lời hay quá.

- Vân nhận không ?

Thu Vân xếp tờ giấy lại :

- Nhận chứ. Hôm nay em rảnh, tập ngay cũng được.

- Vậy thì tốt quá. Em muốn tập ở đâu ?

- Ở đâu cũng được.

- Anh có chỗ này hay lắm, mình đi bây giờ chứ ?

- Dạ.

Cả hai đứng dậy rời quán. Vừa ra đến cửa thì gặp Mai Châu. Cô nàng đi với một cô bạn là diễn viên múa. Gặp nhau, hai cô không thèm nhìn, nhưng lại hiểu rất rõ từng cử chỉ của nhau.

Khi đi một đoạn. Chợt Mai Châu quay lại gọi :

- Vân.

Sĩ Đại và Thu Vân đứng lại, Mai Châu đi đến trước mặt Thu Vân :

- Anh Tuấn đã ra viện rồi, không tới thăm sao ?

Thu Vân nhìn vào tận mặt Mai Châu, nhếch môi :

- Thăm thì cũng được. Nhưng chỉ sợ tim mày nhảy ra ngoài thôi. Để Huệ Linh đến được rồi.

Nói xong cô quay người bỏ đi. Mai Châu tím mặt nhìn theo. Sĩ Đại đi theo Thu Vân, cười cười :

- Sau này cô ta thay đổi nhiều quá, lúc mới vào nghe cổ rất hiền.

- Vì vậy Huệ Linh mới bị lừa. Mà thôi, em không muốn nói đến họ nữa.

Nói xong cô hiểu rằng đó là sự che giấu vụng về. Đó là trốn tránh chứ không phải không muốn. Nếu Mai Châu biết được nỗi thất tình của cô, chắc cô ta sẽ hả hê lắm.

Chính vì tâm lý đó mà Thu Vân luôn tạo ra vẻ hoạt bát yêu đời để che giấu.

Cô tập bài hát mới với Sĩ Đại. Và đi ăn trưa với anh ở câu lạc bộ. Cô gặp Quốc Tuấn ở đó. Anh đang ngồi với nhạc sĩ Khải Minh. Thấy hai người, ông ta vẫy lại ngồi cùng bàn. Không thể từ chối yêu cầu như vậy, Sĩ Đại quay qua Thu Vân, nói nhỏ :

- Thế nào, Vân ? Anh để Vân quyết định đây.

Thu Vân hơi lưỡng lự, cô thấy kinh khủng khi phải ngồi cùng bàn với Quốc Tuấn. Nhưng không thể làm lơ với nhạc sĩ Khải Minh. Cuối cùng cô quyết định :

- Cứ đến đó đi anh, em thấy đông người càng vui hơn chứ sao.

Cả hai ngồi xuống bàn. Sĩ Đại đối diện với Quốc Tuấn. Thu Vân ngồi trước mặt Khải Minh. Ông ta hỏi ngay :

- Nghe nói ông Luận định làm thêm bộ phim thứ hai. Vẫn ê kíp cũ, lần này cô tham gia chứ, Thu Vân ?

Thu Vân hơi bất ngờ :

- Vậy à ? Tôi chưa nghe nói. Nhưng có lẽ tôi sẽ không tham gia.

- Sao thế, cô đã trở thành diễn viên điện ảnh rồi, bỏ ngang vậy sao ?

- Cũng không biết nữa.

Sĩ Đại lên tiếng :

- Tôi đang nhờ cô ấy giới thiệu ca khúc mới. Chúng tôi tập từ sáng giờ.
- À, vậy sao ? Bài nào Thu Vân giới thiệu thì chắc thành công rồi.

Thu Vân mỉm cười :

- Chỉ có 20 % thôi, còn 80 % kia là do chất lượng bài hát, tôi đâu có quyế định nổi.

Từ nãy giờ Quốc Tuấn không nói câu nào, chỉ lẳng lặng ăn. Và thái độ của anh có vẻ không muốn tham gia câu chuyện. Sĩ Đại tìm cách gợi chuyện :

- Anh đang làm album nhạc mới phải không, xong chưa ?
- Sắp xong, còn khoảng một tuần nữa.
- Đĩa hay băng ?
- Đĩa.

SD nói một câu xã giao :

- Nghe nói anh tập trung toàn các ngôi sao, tung ra thị trường chắc phải thắng thôi.

Câu nói đó chẳng khác nào tiếng búa chan chát vào tai Thu Vân. Anh ta ra album đặc biệt như vậy mà không có cô tham gia. Anh loại cô ra ngoài những hoạt động của mình. Biết rằng điều đó là hiển nhiên. Nhưng sao Thu Vân vẫn thấy buồn.

Không khí tự nhiên lắng xuống. Hai người, Khải Minh và Sĩ Đại chợt nhận ra sự im lặng khác thường của Thu Vân. Cô cũng nhận ra không khí khác lạ đó. Cô bèn nhìn Quốc Tuấn, cố lấy giọng tự nhiên :

- Nghe nói anh ra viện tuần trước, anh khỏe hẳn chưa ?
- Khỏe rồi. Không sao cả.

Cách nói chuyện chủ động của Thu Vân làm không khí bớt ngưng ngập hơn. Nhạc sĩ Khải Minh nói như vô tư :

- Anh ta bị bắt như thế, sau này ra tù chắc sẽ không dám quấy nữa. Coi như không sợ rắc rối. Hôm đó cậu làm tôi sợ hết hồn.

Cả Thu Vân và Quốc Tuấn đều vô tình nhìn nhau. Rồi nhìn tránh đi. Câu nói của Khải Minh làm không khí lại rơi vào ngưng ngập. Thu Vân cảm thấy không có lý do gì để kéo dài cuộc gặp này nữa, cô quay qua ra hiệu cho Sĩ Đại. Rồi đứng lên:

- Tôi và anh Đại còn chút công việc, xin phép về trước vậy.

Nhạc sĩ Khải Minh mỉm cười :

- Ngồi lại uống trà chơi, giờ nghỉ mà.

Nhưng Thu Vân đã nhất định tạm biệt hai người. Cô và Sĩ Đại rời căn tin. Cả hai ra ngồi nơi băng đá. Thu Vân đột ngột đề nghị :

- Sao anh không ra một đĩa nhạc của mình đi. Em sẽ hát, em nghĩ chắc sẽ không tệ đâu.

- Sao bỗng nhiên Vân có ý nghĩ đó ?

- Em cũng không biết nữa. Có lẽ mai một em chỉ hát nhạc của anh thôi. Biết đâu lại có gì mới, em chán phong cách cũ lắm rồi.

Sĩ Đại nhìn cô thật lâu :

- Hình như Vân đang có tâm trạng không bình thường.

Thu Vân lặng thinh. Có lẽ Sĩ Đại nói đúng. Trong cô rung rúc cảm giác tự ái. Muốn chứng minh mình bất cần. Đúng hơn là muốn lao vào quan hệ mới để tự dứt khoát tư tưởng của mình.

Thế là suốt một tháng, Thu Vân không nhận biểu diễn ở đâu. Cũng không xuất hiện trước bạn bè. Cô và Sĩ Đại thường gặp riêng nhau ở một phòng thu trong con hẻm. Vừa tập vừa thu âm. Cô làm việc cật lực và mệt nhoài, để quên đi tâm trạng buồn khổ của mình.

Sáng nay Thu Vân đến quán nhạc sĩ vì cô hẹn với một người làm băng đĩa. Ông ta mời cô vào chương trình ca nhạc đặc biệt của mình. Và cô không từ chối, vì chương trình đó cũng qui tụ toàn những ngôi sao.

Khi Thu Vân vừa bước vào quán, cô nghe tiếng Huệ Linh gọi lớn :

- Ê, Vân. Vân, lại đây.

Thu Vân thờ dãi. Đi đến đâu cũng gặp cô nàng lắm chuyện này. Cô không thích chút nào. Nhưng cũng bước về phía bàn của họ.

Lâu lắm rồi Thu Vân mới trở lại chỗ này. Mọi thứ đều vẫn quen thuộc như trước đây. Chẳng có gì thay đổi ngoài cô, người tránh mặt giới ca sĩ, nhạc sĩ. Không hiểu sao cô thấy bồi hồi. Chính cô cũng thấy là vì giờ này mà mình còn đa cảm.

Vừa ngồi xuống ghế, Thu Vân đã phát hiện ra trong bàn còn có Quốc Tuấn. Và người ngồi bên cạnh dĩ nhiên là Mai Châu. Cô gần như không nhận ra cô ta. Không biết cô ta uốn tóc lúc nào. Nhìn có vẻ già và xấu đi nhiều.

Cô vừa ngồi xuống, Huệ Linh đã mở cuộc điều tra ngay :

- Nay, cả tháng nay mày biến đi đâu vậy ? Có mấy ông bầu hỏi tao, tao cũng chả biết luôn, gọi điện cũng bị tắt máy. Làm gì bí mật vậy ông ?

- Có công chuyện.

- Chuyện gì ? Mà không phải mình mày biến mất, anh Đại cũng vậy, tự nhiên hai người mất tích trùng hợp như vậy. Tao nghi lắm, có gì khai ra đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Chẳng có gì đặc biệt. Sao hôm nay mày ở đây ?

Huệ Linh nheo mắt :

- Chỗ nào mà tao không tới, hỏi gì kỳ vậy. Có một mình mày bỏ chỗ này chứ có ai đâu. Tao sợ ai mà không dám tới.

Cô nàng bỗng ngừng nói, rồi giơ tay lên vỗ trán :

- À quên, tao phải đến giữ cửa. Cửa giạt được từ tay thiên hạ nên quý lắm. Phải đeo chằng chằng mà giữ. Đến nỗi hôm nay ông Ninh không mời mà cũng tới, không đến sợ mất. Mặt tao coi vậy chứ dày lắm đấy.

Thu Vân thoáng ngơ ngác. Nhưng rồi cô hiểu ra cô nàng ám chỉ ai. Cô thấy tức cười tính châm chọc khêu quệt của Huệ Linh. Nhưng không dám cười. Chỉ quay mặt chỗ khác làm như không hiểu.

Thu Mai, Vân Quỳnh và Thúy Tâm thì bụm miệng giấu nụ cười. Quốc Tuấn nghiêm mặt như cảnh cáo Huệ Linh. Nhưng cô nàng tỉnh bơ như không thấy :

- Mày không biết, chứ tao khổ lắm chứ đâu có sướng, hát dở ẹt nên không ai mời tham gia chương trình này. Nhưng cũng phải vác mặt tới giữ, sợ có mày rồi nó bị suy suyễn.

Thấy môi Mai Châu mím lại, hằn học, cô bồi thêm:

- Mày thấy tao chó không Vân, bắt tài quá nên bị bạn bè coi thường. Tao phải đi nói xấu nó với bồ nó để trả thù. Không biết sao hèn dữ vậy nữa.

Vân Quỳnh phì cười. Rồi chợt nhớ ra, cô ta liếc nhìn Quốc Tuấn và bụm miệng lại. Mai Châu tím mặt, đứng bật dậy sùng sộ :

- Mày nói ai hèn ? Đồ chó.

Mọi người ngược lên nhìn Mai Châu, sững sờ. Chỉ có Huệ Linh vẫn ngồi tỉnh bơ :

- Ủa, chuyện gì vậy. Tự nhiên mắng tao là sao, kiếm chuyện gì nữa đây ?

Quốc Tuấn nghiêm giọng :

- Ngồi xuống đi Châu.

Mai Châu ngồi xuống. Nhưng hai mắt vẫn quắc lên :

- Mày muốn kiếm chuyện gì, nói đi.

- Sao mày lạ quá vậy, buồn cười chưa, người ta đang nói chuyện thiên hạ, lại nhào vô gây, tưởng là nói mình. Ê, bộ mày là như vậy đó hả ?

Môi Mai Châu run bần bật, cả giọng cũng run và gay gắt :

- Muốn gì cứ nói thẳng đi, đừng bóng gió. Đồ hèn.

Quốc Tuấn thoáng cau mày :

- Anh bảo thôi, nghe không ?

Mai Châu làm thính. Nhưng vẫn còn ảm ức. Cô nàng bặm môi, hai mắt trừng lên nhìn Huệ Linh. Huệ Linh chồm tới định quật lại. Nhưng giọng Quốc Tuấn lại vang lên đầy vẻ trấn áp, dù nét mặt vẫn trầm ngâm :

- Đủ rồi Huệ Linh, em nên tôn trọng anh một chút đi, dù sao vẫn có mặt anh ở đây, em bớt ngang dọc lại đi.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Thu Vân liền đứng dậy :

- Xin lỗi, tôi phải đi một chút, nếu ông Ninh có đến thì nhắn dùm là tôi hẹn gặp ông ấy sau.

Huệ Linh cũng đứng dậy, đẩy ghế cái rẹt :

- Tôi cũng đi đây, ở đây có người khoái ăn gan tôi lắm. Thấy ớn quá.

Cô quay qua Thúy Tâm :

- Nhấn với ông Ninh giống như Thu Vân giùm tao nghe. À quên, mày có ghét tao quá thì cũng ráng chịu nghe Tâm, không làm gì được tao đâu.

Rồi cô bước nhanh theo Thu Vân :

- Chờ tao với Vân.

Nhưng Thu Vân vẫn không đứng lại. Cô đến chỗ lấy xe, Huệ Linh đi theo :

- Chờ tao với. Lúc này tao quá giang nhỏ Chi, nó về rồi.

Thu Vân không trả lời. Khi đã ra ngoài đường, Huệ Linh chồm tới phía trước :

- Mày đi đâu vậy ?

- Chưa biết.

- Ủa, tao tưởng mày có công việc chứ, sao tự nhiên bỏ đi vậy ?

Bực mình quá, Thu Vân nói thẳng :

- Mày đi quá xa rồi đó Linh, hai đứa có thể chửi nhau bao nhiêu cũng được. Nhưng dù sao, trước mặt anh ta, mày cũng đừng lôi tao vô cuộc, tao bỏ đi là vậy đó.

Huệ Linh cười khì :

- Tao khoái chửi nó trước mặt anh Tuấn cho nó quê.

Thu Vân buột miệng :

- Đúng là man rợ, không tưởng tượng nổi có thể hạ nhau kiểu như vậy.

- Mày nói gì ?

- Không có gì cả. Mày muốn đi đâu ?

- Tao không biết, tại thấy mày đi nên đi theo vậy mà. Vậy thôi chờ tao trở lại chỗ đó đi.

Đúng là loi chơi. Thu Vân thấy bực mình Huệ Linh vô cùng. Cô nàng lúc nào cũng lảng xãng như con rối. Một con rối có nhiều gai, mà cô thì cố tránh.

Thu Vân đưa Huệ Linh trở lại quán, rồi về nhà. Đến tối gặp cô nàng ở nhà hát, cô mới biết điểm và lịch thu của mình. Cô ngăn cả người khi ông Ninh chọn phòng thu của Quốc Tuấn. Thật là tiên thoái lưỡng nan.

Mấy ngày sau diễn xong cô mới đến phòng thu. Khi cô đến thì chỉ có mình Quốc Tuấn. Anh đang ngồi chỉnh máy. Thấy không có ai khác, Thu Vân lo lắng :

- Tôi có đến trễ không, anh Phùng đâu rồi ?
- Về đột xuất vì công việc.
- Vậy sao ?

Thu Vân lưỡng lự :

- Anh có thể điều khiển cho thu không, tôi phải làm xong trong tuần này, tuần tới không thể đến được.

Quốc Tuấn gật đầu chứ không trả lời. Thu Vân đến đặt chiếc giỏ xuống bàn. Rồi bước đến đứng vào vị trí. Bắt đầu hát.

Cả hai làm việc đến gần một giờ. Cuối cùng Thu Vân bước ra ngoài :

- Tôi về nhé, xin chào.
- Ngày mai cô nhớ đến đúng giờ, đừng bắt anh Phùng ngồi chờ nữa. Hôm qua anh ta chờ Huệ Linh không được phải bỏ về, đừng làm phiền người ta.

Thu Vân lẳng lặng gật đầu. Từ nãy giờ cô với anh chỉ làm việc chứ không hề nói chuyện riêng tư. Cố dằn lảm cô mới lấy lại tâm trạng quân bình. Như không có chuyện gì bất thường trong đêm khuya này. Đó là việc cô và Quốc Tuấn gặp nhau chỉ có hai người.

Thu Vân bước đến bàn lấy giỏ. Cô chưa kịp quay ra thì Quốc Tuấn lên tiếng :

- Từ lúc cô chuyên hát nhạc của Sĩ Đại, anh ta nổi tiếng rất nhiều, cô đã nâng đỡ anh ta nhiều lắm.

Thu Vân không hiểu anh muốn nói gì, cô quay lại nhìn như hỏi. Nhưng vẫn không lên tiếng, Quốc Tuấn nói tiếp :

- Đó là sự kết hợp từ tình cảm, hay chỉ vì cô thích tạo ra xì căng đan ?
- Tôi không hiểu, anh muốn đề cập khía cạnh nào ?

Quốc Tuấn quay hẳn người đối diện với cô :

- Nếu cô thấy Bảo Quân không hợp và chuyển sang Sĩ Đại, thì hãy thận trọng, anh ta vừa chia tay với người yêu, họ còn nhập nhằng chưa dứt khoát đâu.

- Chuyện đó đâu có liên quan gì đến tôi.

- Liên quan nhiều hơn cô tưởng. Tôi đã nghe nói nhiều về mối quan hệ của cô. Việc cô và anh ta mất tích cả tháng đã gây dư luận xôn xao. Có lẽ cô không hiểu hết cô đã gây ra chuyện gì.

- Sống trong môi trường này phải biết coi thường dư luận chứ.

- Đó là tùy cô. Nhưng người yêu cũ của Sĩ Đại không phải hiền. Cô đã gặp nhiều rắc rối rồi, đừng tự chuốc tai vạ nữa. Tôi đã nghe nhiều nguồn tin không hay cho cô nên nói trước.

Thu Vân nói khẽ :

- Cám ơn.

Quốc Tuấn hỏi với vẻ thờ ơ :

- Cô định sẽ phiêu lưu đến đâu nữa. Tuổi trẻ và danh vọng chỉ có một thời thôi đấy Thu Vân, nó ngắn ngủi lắm. Đừng làm gì để sau đó hối hận.

- Tại sao anh nói với tôi như vậy ?

Quốc Tuấn nhún vai :

- Có lẽ vì lòng tốt.

Thu Vân lặng thinh. Cô đứng quay lưng lại Quốc Tuấn, nhìn ra ngoài. Phòng cách âm khá sáng nên phía ngoài tối đen. Nó tác động rất lớn đến tâm lý cô. Đó là tâm lý yên tâm và một chút cô đơn. Nãy giờ cô nói chuyện nhưng không tập trung nhiều. Cô đang tự hỏi liệu mình có đủ sức vượt qua sự ủy mị này không. Bây giờ chỉ có hai người, cô muốn thuyết phục anh một cách ghê gớm.

Nghe tiếng Quốc Tuấn đứng dậy, Thu Vân nghĩ anh sắp dọn dẹp. Cô quay phắt lại, tim đập như trống đánh, cô nói giọng run run :

- Em có thể nói chuyện với anh được không ?

Quốc Tuấn đứng thẳng lên :

- Chuyện gì ?

- Em muốn nói là... Có một câu hôm đó trong bệnh viện em rất muốn nói với anh, nhưng không đủ can đảm. Bây giờ em bất chấp tất cả, anh đừng lại được không, hãy quay lại với em. Chúng mình sẽ cưới nhau. Em sẽ bỏ tất cả để làm vợ anh. Em không cần những thứ khác đâu.

Quốc Tuấn cười thoáng. Nhưng là nụ cười châm biếm :

- Em sẽ bỏ tất cả vì anh à ? Lần trước em bảo còn yêu anh. Nhưng lần đó em chứng minh tình yêu của em bằng quan hệ với Sĩ Đại. Suốt một tháng em mất

tích cùng với anh ta. Sau đó chỉ độc quyền hát nhạc của anh ta, thử hỏi em có hiểu kỹ mình không ?

Thu Vân lặng người, cứng họng vì không biết nói gì. Cô cố gắng thanh minh :

- Em nghĩ chuyện đó chỉ đơn thuần vì nghề nghiệp.
- Vậy khi từ chối những bản nhạc của anh, em có vì nghề nghiệp không ?

Thu Vân chỉ biết lặng thinh nhìn anh. Cử chỉ của cô làm Quốc Tuấn khẽ nhếch môi mỉa :

- Có phải khi đã nổi tiếng, em cho mình cái quyền làm bất cứ mọi việc không ?

Thấy cô vẫn không nói, khuôn mặt anh trở nên rắn đanh :

- Em có thể làm mờ lý trí những người hâm mộ em. Nhưng đừng đem tư tưởng đó sử dụng vào anh. Anh hiểu rất rõ thực chất của những vinh quang đó và anh không bị quáng mắt, em hiểu không ?

- Anh không bị những thứ đó làm quáng mắt, vậy tại sao anh để Mai Châu lao theo nó. Em không tin anh không biết việc làm của cô ta. Huệ Linh ăn nói có hơi sống sượng, nhưng đó đều là sự thật. Anh có bị tình yêu làm cho mờ mắt không ?

Quốc Tuấn nghiêm giọng :

- Nói về chuyện của em đi.
- Nhưng chuyện của em có liên quan đến Mai Châu mà.

Giọng anh kiên quyết và dứt khoát hơn :

- Anh có thể nghe mọi người phê phán anh. Nhưng anh không cho phép ai đem cô ấy ra bình luận, dù người đó là em.

Thu Vân như bị một ca nước tạt vào mặt, cô choáng người đứng yên. Đầu óc lùm bùm. Cô chưa biết phản ứng thế nào thì Quốc Tuấn đã nói tiếp :

- Từ đây về sau, anh sẵn lòng nói chuyện với em, như nói với một người làm ăn bình thường. Nhưng nếu em còn khơi lại chuyện cũ, nhất là đá động tới Mai Châu, thì anh đành bất lịch sự với em.

Thu Vân chiếu tia mắt ác cảm pha lẫn tuyệt vọng vào anh. Nhưng anh không hề có thái độ muốn rút lui lại. Về mặt điềm nhiên, anh nói như cái giọng vẫn thường dùng với Huệ Linh.

- Khuya rồi, em về đi.

Thu Vân vẫn đứng chôn chân một chỗ. Lạnh ngắt cả người vì cảm giác nhục nhã. Sau đó cô không nhớ mình đã cầm lấy chiếc giỏ bằng cách nào và cô đi ra cửa.

Nhưng một ý nghĩ kéo đến mãnh liệt làm cô đứng lại, quay mặt về phía Quốc Tuấn:

- Từ trước giờ anh luôn cho em là mắc bệnh ngôi sao. Em không cần thanh minh. Nhưng em nói thế này, tin hay không là tùy anh. Là em không cần những thứ đó đâu.

Quốc Tuấn nghe, nhưng vẫn không có dấu hiệu nào chứng tỏ anh cảm động. Anh nhìn Thu Vân để chờ cô ra hẳn hơn là chú ý nghe những điều cô nói.

Cử chỉ của anh làm Thu Vân tuyệt vọng thật sự. Cô bước hẳn ra ngoài. Cuộc nói chuyện này làm cô thấy không có lý do gì để mình níu kéo nữa. Lần trước ngu ngốc một lần là đủ rồi.

Lẽ ra cô còn trở lại để thu tiếp bài thứ hai. Nhưng cô tự ý bỏ hợp đồng, trả lại luôn tiền cát sê cho ông Ninh. Mặc kệ Quốc Tuấn muốn đánh giá cô ra sao.

Từ đêm đó, Thu Vân luôn tránh những nơi nào mà cô đoán là sẽ có mặt Quốc Tuấn. Đối với cô bây giờ, vấn đề là thời gian để quên hẳn quá khứ, chứ không còn tư tưởng chờ đợi hy vọng nữa. Cô thật lòng muốn quên anh ta cùng với tình yêu sâu nặng của mình. Và cô nghĩ như thế sẽ làm mình sống thanh thản hơn.

Chiều này Thu Vân đang quay phim ở công viên, thì một tốp ca sĩ chạy vào. Trong đó có Huệ Linh. Cả bọn ngồi xuống thảm cỏ vừa ăn quà vừa nói chuyện. Thu Vân thấy hơi lạ vì sự tụ họp đó. Nhưng cô không nghĩ cả đám đến tìm cô. Và lại cô bận diễn nên không để ý lắm.

Khi quay xong, Huệ Linh ngoác tay gọi Thu Vân. Rồi ngồi nhích qua nhường chỗ cho cô. Thu Vân để nguyên y phục, đi về phía thảm cỏ. Cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Huệ Linh.

- Giờ này mà vào đây chơi hả, rảnh thế ?

Mỹ Thanh lên tiếng :

- Tụi tao vừa ở nhà văn hóa ra đây.

Huệ Linh đập lên tay Mỹ Thanh :

- Mà nói như vậy làm sao nó hiểu, nói thẳng ra đi.

- Thôi, mà nói đi.

Thu Vân tò mò :

- Chuyện gì vậy ?

Huệ Linh nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng :

- Lúc này con Châu tung cho mà một đòn chí tử luôn, nó kể um sùm với tụi con Thủy, là mà tới phòng thu của anh Tuấn mời chài ảnh. Nó nói là mà kêu anh Tuấn bỏ nó quay lại với mà. Có không ?

Mặt Thu Vân chột trắng bệch đi. Cô ngồi lặng không nói được. Mỹ Thanh thêm vào :

- Nó còn nói mày bảo sẽ bỏ hết để đi theo anh. Và mày khóc dữ lắm. Nhưng anh Tuấn dứt khoát không chịu. Anh nói anh chỉ yêu nó. Chính miệng anh kể lại với nó đấy.

- Tụi tao không tin nên cười vào mũi nó. Con nhỏ kênh mặt làm giọng thấy ghét.

- Lúc đó tao muốn đâm vào mồm nó một cái cho bỏ thói huênh hoang.

Mỗi người nói một câu, Thu Vân vẫn ngồi như tượng. Đầu óc lũng bùng. Nếu mà giết được Quốc Tuấn, có lẽ lúc này cô sẽ không run tay. Có đến chết chắc cô cũng sẽ không tha thứ cho sự hạ nhục này.

Yến Thy kéo tay Thu Vân :

- Mày đừng có nhịn nữa, cho nó một bài học đi, làm cho nó quê giữa chỗ đông người cho đáng, tụi tao phụ cho.

Thu Vân liêm môi, giọng khàn đi vì mất bình tĩnh :

- Nó không nói sai đâu, chuyện đó có đó.

- Cái gì ?

- Mày nói thật hả ? Trời đất.

- Mày có điên không Vân. Trời ơi, vậy là sao ?

Thu Vân cố nén cảm giác tủi nhục, đôi mắt ráo hoảnh :

- Tao đã làm như vậy và không chạy chối, nó có muốn nói cho cả nước nghe thì cũng chẳng sao.

Huệ Linh bắt ngờ quá. Cứ há hốc miệng ra. Một lát sau cô chột la lên :

- Vậy là mày còn thích anh Tuấn. Trời trời. Vậy mà lúc trước tao bảo quay lại đi thì không nghe, còn bảo không cần. Lúc đó hai người đó mới quen nhau thôi. Quay lại còn kịp, bây giờ đậm quá rồi.

Yến Thy cau mặt nghĩ ngợi :

- Mà anh Tuấn cũng kỳ, con trai gì hèn quá, đi kể với con Châu làm chi, dù gì thì nhỏ Vân cũng là người yêu cũ, làm thẳng thừng như vậy ác quá.

Mỹ Thanh nói như phân tích :

- Thì người ta yêu nhau, người ta phải thành thật với nhau. Cũng không trách được, trách là trách nhỏ Châu kia. Chuyện vậy đi kể tùm lum.

Huệ Linh cười khẩy :

- Mày còn lạ gì con đó. Được dịp là nó hạ người khác xuống để nâng uy tín nó lên. Một đứa ngồi sao lại cầu cạnh người yêu của nó. Còn anh ta thì chẳng màng đến ngồi sao để đeo đuổi nó, nó hãnh diện quá đi chứ.

- Đây rồi nó đi nói tùm lum, tạo xì căng đan mới nữa, lần này uy tín nó lên như điều.

- Tao sợ con Vân sẽ bị mất thần tượng mất, khán giả hết thích nó là nó xuống dốc luôn.

- Chắc không đến nỗi vậy đâu.

Huệ Linh chột xăn tay áo lên, hùng hổ :

- Để tao tới chửi vào mặt anh Tuấn. Con trai gì mà hèn quá, không thương cũng nghĩ chút tình chứ, làm gì phũ phàng vậy.

Thu Vân cười thê lương :

- Thôi, đừng làm gì hết. Cứ để yên như vậy. Khi người ta đã muốn hạ mình, thì càng phản ứng người ta càng có điều kiện bêu xấu mình.

Cô ngừng một lát, rồi lặp lại :

- Đừng phản ứng gì cả. Hãy để lương tâm họ phán xét.

Mỹ Thanh bĩu môi :

- Người ta đã không có lương tâm mới hèn như vậy, đợi họ bị cắn rút chắc không có đâu.

Huệ Linh vẫn hùng hăng đứng dậy :

- Để tao tới nói cho anh Tuấn biết anh là đồ hèn.

Mỹ Thanh lắc đầu:

- Anh đi nước ngoài rồi, còn tháng rưỡi nữa mới về. Đưa tụi nó đi biểu diễn, mà không nhớ sao ?

- Ờ, ờ, tao quên.

Cô ngồi trở xuống, hoa tay :

- Nhưng mà anh về là tao núm áo liền, đừng tưởng muốn làm gì người khác thì làm.

Thu Vân vừa cảm động, vừa ngán ngẩm :

- Dù sao đó cũng là chuyện của tao, mà xen vào coi chừng anh Tuấn bảo mà nhiều chuyện, quê lắm.

- Tao cóc sợ quê. Làm gì quê, mà có quê thì đã sao. Chuyện này tao cũng có trách nhiệm trong đó, tại tao gài nhả Châu mà.

- Nhưng tao không thích, đừng nói gì cả.

Cô đứng dậy, lặng lẽ đi lấy đồ. Cô có cảm tưởng mình hoàn toàn suy sụp vì đòn quạ nặng này. Chiều nay có lẽ là một buổi chiều đen tối nhất trong đời.

Suốt đêm đó, Thu Vân thức trắng với đau khổ cùng cực, nhục nhã cùng cực. Cô thề với lòng sẽ không bao giờ quay lại thế giới nháo nhác này nữa.

Thu Vân rời nhà thầy Chuyên. Trên tay cô là xấp tài liệu mới do thầy cung cấp. Cô đã làm việc này được hai tuần. Thật ra viết không mất thời giờ lắm. Nhưng phải đi thu thập tài liệu, gặp những nhân chứng lịch sử. Công việc đó tuy phải đi cực nhọc. Nhưng đối với cô thì nó hào hứng vì cô đã làm đúng chuyên môn của mình.

Về đến nhà, Thu Vân đặt xấp giấy xuống bàn. Cô thay đồ rồi pha tách cà phê mang đến bàn. Bắt đầu ngồi vào bàn đọc. Nhưng cô chưa kịp đọc hết một trang thì đã nghe tiếng gõ cửa, rồi tiếng mẹ cô vọng vào:

- Vân ơi, có khách nè con.

- Ai vậy mẹ ?

- Cậu Tuấn.

Nghe đề"n cái tên đó, Thu Vân thót tim một cái. Vô tình tờ giấy bị rơi xuống bàn. Cô ti trán, suy nghĩ xem có nên tiếp hay không, cuối cùng cô lắc đầu :

- Mẹ nói giùm con đi mẹ, con không thích gặp anh ta. Mẹ giải thích cho khéo léo một chút, miễn là anh ta về thì thôi.

- Sao vậy con, đành là cậu ấy không ra gì, nhưng cứ tiếp như bạn bình thường thôi. Con quyết liệt không gặp là dở lắm.

- Ai chê thì con chịu, chứ thấy mặt anh ta con chịu không nổi đâu. Chỉ cần nhớ hành động hèn hạ đó là con đã muốn điên, nói gì là thấy mặt.

Bà Xuyên một mực gạt phăng những lý do và cố thuyết phục Thu Vân. Cuối cùng cô cũng đồng ý xuống phòng khách. Mặc dù cố tạo vẻ mặt bình thường, nhưng đôi mắt cô vẫn không giấu được sự ác cảm, thù ghét, khinh bỉ. Cô đến ngồi xuống salon, giọng khô khan :

- Xin lỗi đã để anh chờ lâu. Anh đến có chuyện gì không ?

Quốc Tuấn nhìn nhìn mặt Thu Vân. Anh không có vẻ lạ khi thấy vẻ đón tiếp lạnh nhạt đó, mà xem đó là hiển nhiên. Anh nói không quanh co :

- Anh vừa về hôm qua, tối qua Huệ Linh đến tìm anh, không phải vì công việc. Cô ta đã nói anh rất nặng.

Thu Vân hiểu ngay đó là chuyện gì. Có điều cô không ngờ Huệ Linh chờ anh về là "lập tức níu áo" ngay. Cô nàng còn nóng nảy hơn cả cô.

Thu Vân đã từng nghĩ, nếu có lúc nào đó gặp anh ta, cô sẽ cho một cái tát, hoặc dùng lời lẽ cay độc nói vào đầu anh ta. Nhưng bây giờ cô không làm được điều đó. Chỉ nói một cách lãnh đạm :

- Không ngờ nó nóng nảy vậy, cái đó đâu phải chuyện của nó.

- Có lẽ em hận anh lắm.

- Có hận cũng không làm được gì, mình nói thì mình ráng chịu, nghĩ như vậy nên tôi im lặng. Chứ nếu Mai Châu vu khống, tôi nghĩ có lẽ tôi đã vào tù vì tội hành hung người khác rồi.

Quốc Tuấn lặng thinh. Thu Vân chợt nhận ra mình đã phạm vào điều cấm kỵ của anh, là đụng chạm đến cô ta. Nhưng bây giờ có bất cần, và nếu Quốc Tuấn còn tiếp tục cái giọng căm đoan cũ, cô sẽ không im lặng nữa.

- Em nghĩ gì về chuyện đó ? Em có tin anh làm như vậy không ? - Quốc Tuấn hỏi và nhìn cô.

Thu Vân điềm nhiên gật đầu :

- Tin.

- Tôi qua anh suy nghĩ mãi mà vẫn không lý giải được.

Thu Vân cắt ngang :

- Thật lạ, anh thừa biết tính tình Mai Châu mà. Khi nói ra, anh phải đoán trước được, mà nếu như không đoán trước thì cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên.

- Để anh nói hết.

- Không cần nói, tôi không cần biết anh có cố ý hạ nhục hay không, nhưng tôi vẫn thông cảm, khi yêu người ta hay thật lòng với nhau. Có điều đứng về phía tôi thì tôi không thể không khinh cả anh lẫn nó. Dù biết như thế là không hay ho gì.

Quốc Tuấn nói át tiếng cô, giọng anh hơi lớn :

- Sáng nay anh đã phát hiện trong phòng thu có máy ghi âm. Đó là điều anh không ngờ nhất.

Thu Vân nhìn anh chăm chú. Hai mắt mở lớn ngỡ ngác. Cô kinh ngạc đến mức không tin. Quốc Tuấn cũng nhìn lại cô :

- Lúc đó anh không ngạc nhiên như em, vì anh đã đoán ra.

- Thật kinh khủng, anh bị quản lý đến thế sao ? Tội nghiệp cho anh.

- Anh không thích nghe em nói như vậy. - Quốc Tuấn hơi cau mặt, rồi nói tiếp với vẻ thờ ơ. - Em không hiểu thực chất mối quan hệ của anh, khoan kết luận.

Thu Vân gật đầu chứ không trả lời. Thậm chí cô cũng không hiểu hết câu nói đó. Cô gật đầu chỉ vì không biết nhận xét hay bình phẩm gì về việc làm của Mai Châu.